

## Arrest

nr. 284 210 van 31 januari 2023  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR  
Place de la Station 9  
5000 NAMEN**

tegen:

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 25 juni 2015 ging verzoeker naar Duitsland, waar zijn moeder in hun naam een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd door de Duitse autoriteiten geweigerd. Verzoeker keerde samen met zijn moeder terug naar Albanië op 28 november 2015.

Verzoeker komt België binnen op 27 september 2021 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 28 september 2021. Op 24 mei 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) dat het verzoek kennelijk ongegrond is. Dit is de bestreden beslissing:

## *"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Kukës (Albanië). Zestig of tachtig jaar geleden vermoordde uw overgrootvader iemand van de familie D. in het kader van een grondconflict in het dorp Has. U weet niet meer hoe uw overgrootvader heette of hoe de man heette die door hem werd vermoord. Na deze moord vermeden uw familie en de familie D. elkaar. In 2008 vermoordde K. D., de zoon van de man die uw overgrootvader had vermoord, uw vader H. R. met een machinegeweer. Hij was dronken en had zich door anderen laten opjatten om wraak te nemen voor de moord op zijn vader. K. D. werd vervolgens veroordeeld tot een jarenlange gevangenisstraf. Uzelf was op het moment van de moord op uw vader 4 jaar oud. Na het overlijden van uw vader kwam uw gezin in financiële moeilijkheden terecht. In 2013 vertrokken uw toen zeventienjarige zus X. en uw toen veertienjarige broer E. op illegale wijze naar het Verenigd Koninkrijk. Uw broer E. kreeg daar in 2014 internationale bescherming omwille van de bloedwraak waarin uw familie en de familie D. verkeren. Uw zus X. vroeg nooit om internationale bescherming maar kreeg verblijfspapieren in het Verenigd Koninkrijk door haar huwelijk. Op 25 juni 2015 ging u samen met uw moeder L. R., uw zus M. en haar voormalige echtgenoot naar Duitsland, waar jullie om internationale bescherming vroegen vanwege de bloedwraak waarin jullie verkeerden met de familie D.. Dit verzoek werd geweigerd door de Duitse autoriteiten omdat zij van mening waren dat jullie louter om financiële redenen om bescherming hadden verzocht. U vermoedt dat dit komt doordat de tolk tijdens het interview van uw moeder, uw zus en uw voormalige schoonbroer de door hen aangehaalde bloedwraak niet correct had vertaald. Op 28 november 2015 keerden jullie terug naar Albanië. Na jullie terugkeer naar Albanië probeerde uw oom A. R., de oudste broer van uw vader, zich te verzoenen met de broer en de zoons van K. D.. Deze weigerden hier echter op in te gaan. Uzelf ging opnieuw naar school in Albanië. In februari 2020, tien dagen voor uw zestiende verjaardag, besliste u om de school te verlaten. U had op internet meer gelezen over de kanun (Albanees gewoonterecht) en beseftte dat uw leven door de bloedwraak in gevaar was. U vreesde namelijk dat iemand van de familie D. zou anticiperen op een eventuele wraak van u of uw familie omwille van de moord op uw vader door de mannelijke leden van uw familie preventief uit te roeien. Sinds februari 2020 verliet u uw huis nog slechts vijf keer. Uw oom langs moederskant, I. K., die tevens politieagent is, informeerde zich tijdens deze periode in het dorp Has over de bewegingen van de familie D., om u op die manier tegen eventuele problemen te kunnen beschermen. In het jaar 2021 werd uw oom A. R. bedreigd met een geweer door iemand van de familie D. na een conflict over grond. Uw oom diende na deze bedreiging geen klacht in bij de politie omdat die zich niet met zulke zaken bezighoudt. Ook uzelf heeft nooit bescherming gezocht bij de politie omdat u vindt dat de politie in Albanië corrupt is. Op 26 september 2021 bent u vertrokken uit Albanië. U was op dat moment 17 jaar oud. U reisde met de bus naar België en kwam hier op 27 september 2021 aan. Het was uw bedoeling om naar het Verenigd Koninkrijk door te reizen, maar daar slaagde u door omstandigheden niet in. Op 28 september 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Albanië vreest u te zullen worden gedood door iemand van de familie D. omwille van de bloedwraak tussen uw en hun familie. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort (d.d. 18 juni 2020, geldigheidsduur 10 jaar) en uw Albanees familiecertificaat (d.d. 20 september 2021).*

## *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Het Commissariaat-generaal is dan ook van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. U verklaarde dat uw leven in Albanië in gevaar is omdat uw familie verwickeld is in een bloedvete met de familie D.. U legde aangaande deze bloedvete echter verschillende verklaringen af die de ernst van uw vrees in ernstige mate ondermijnen. Zo legde u weinig geloofwaardige verklaringen af over het verzoek om internationale bescherming dat uw moeder in 2015 mede in uw naam in Duitsland indiende. Uw stelling dat de tolk de door haar aangehaalde bloedwraak niet correct had vertaald, waardoor jullie geweigerd werden omwille van economische motieven, doet de wenkbrauwen fronsen (NPO, p. 5). Het is immers weinig geloofwaardig dat zo'n*

essentieel motief als een bloedwraak louter door een vertaalfout niet aan bod zou gekomen zijn. Dit geldt des te meer aangezien in het kader van dit verzoek zowel uw moeder, uw zus als de echtgenoot van uw zus werden gehoord door de Duitse autoriteiten (NPO, p. 5). Het is immers zeer onwaarschijnlijk dat in alle drie deze gesprekken dezelfde vertaalfout gemaakt werd. Bovendien is het ook weinig coherent dat jullie, ondanks het feit dat er volgens uw verklaringen een grote fout gebeurd was, niet in beroep gingen tegen de beslissing van de Duitse autoriteiten (NPO, p. 5). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat u de beslissing van de Duitse autoriteiten niet overmaakte aan het Commissariaat-generaal en dit ondanks het feit dat u hier tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet naar werd gevraagd (NPO, p. 14). Uw weinig aannemelijke verklaringen op dit punt doen vermoeden dat uw familieleden de door u aangehaalde bloedwraak in Duitsland nooit hebben vermeld en dat u de werkelijke toedracht van uw moeders verzoek tot internationale bescherming in Duitsland probeert achter te houden voor het Commissariaat-generaal. Dit vermoeden ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bloedwraak. In 2015 was uw vader immers al vermoord door K. D. en was het conflict tussen jullie families dus al bezig, zoals u zelf ook bevestigde (NPO, p. ) Daarnaast is het ook bijzonder merkwaardig dat u tijdens het persoonlijk onderhoud amper iets bleek te kunnen vertellen over manier waarop de bloedwraak tussen uw familie en de familie D. ontstond. Zo kon u niet zeggen hoe uw overgrootvader, de man die het conflict met de familie D. decennia geleden in gang zette, precies heette (NPO, p. 8). Evenmin kende u de naam van de vader van K. D., die destijds door uw overgrootvader werd vermoord (NPO, p. 8). U wist ook niet precies wanneer deze moord precies plaatsvond. Verder dan dat het 60 tot 80 jaar geleden was, kwam u niet (NPO, p. 8). Daarnaast is het ook uitermate bevreemdend dat u, ondanks uw vrees om door hen vermoord te worden, geen enkele zoon van K. D. bij naam kon noemen (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 10 mei 2022, p. 9). Meer zelfs, u wist ook niet hoeveel zonen K. D. precies heeft (NPO, p. 9). Evenmin wist u hoeveel broers K. D. heeft en hoe zijn broers precies heetten (NPO, p. 11). Nochtans blijkt uit uw verklaringen en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat bij een bloedwraak in Albanië de mannelijke leden van de familie zijn die de wraak moeten uitvoeren (cf. administratief dossier en NPO, p. 9). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw onwetendheid over de personen die u vreest is des te bevreemdend in het licht van de vaststelling dat u van februari 2020 tot september 2021 thuis woonde uit schrik voor deze bloedwraak en tijdens deze periode probeerde om zoveel mogelijk over het conflict in kwestie te weten te komen. U las tijdens deze periode veel over de kanun (Albanees gewoonterecht) en informeerde u zich onder meer op internet en in kranten over uw eigen zaak (NPO, p. 3 en p. 11). U deed dit omdat u meer wilde weten over het verleden van uw vader en zijn problemen (NPO, p. 11). Er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u, indien u zich werkelijk ten gronde over de bloedwraak tussen uw familie en de familie D. had geïnformeerd, zou weten wie de belangrijkste protagonisten in dit conflict zijn en wie u dient te vrezen (cf. supra). Uw tegenwerping dat u uw moeder wilde sparen en de oude wonden niet wilde openrijten door haar te vragen naar details, volstaat niet om uw onwetendheid te verklaren (NPO, p. 13). U kon immers ook via uw zus die in het Verenigd Koninkrijk woont meer informatie bekomen over uw tegenstanders, wat u naliet (NPO, p. 13). Ook uw tegenwerping dat u destijds nog minderjarig was en dat u vandaag door uw familie nog steeds als minderjarig beschouwd wordt, waardoor ze u geen details vertellen, volstaat evenmin om de hierboven geschetste onwetendheid in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 9 en p. 10). Dat uw familie informatie voor u achterhoudt, is immers weinig coherent met de vaststelling dat uw moeder na de registratie van uw verzoek om internationale bescherming wel details aan u verschaftte over de bloedwraak en dat uw zus X., met wie u nog steeds contact hebt, u een pdf-bestand doorstuurde met informatie over de veroordeling van K. D. (cf. supra en NPO, p. 4, p. 9 en p. 13). Dat u van plan was om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen om daar bij uw zus X. deze gerechtelijke documenten in te kijken, volstaat niet om uw nalaten te verklaren (NPO, p. 13). Ook wanneer uw jeugdige leeftijd in rekening genomen wordt, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich, indien u werkelijk een vrees koesterde voor de zonen van K. D., via de informatie die u tot uw beschikking had zo snel mogelijk zou vergewissen van hun identiteit (cf. supra). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat u de hierboven genoemde documenten na afloop van het persoonlijk onderhoud niet overmaakte aan het Commissariaat-generaal, en dit ondanks het feit dat u hier expliciet naar werd gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 14 en p. 15). De vaststelling dat u zich niet beter informeerde toen u nog in Albanië was en dit ook niet deed ter voorbereiding van uw gesprek om het Commissariaat-generaal, ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees. Bovendien ondermijnen bovenstaande vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw stelling dat u Albanië ontvluchtte nadat u op internet had gelezen over de kanun en besepte dat uw leven in gevaar was (NPO, p. 13). Het is in dit

verband ook bijzonder opvallend dat u amper iets bleek te weten over de manier waarop een bloedvete in Albanië traditioneel afgehandeld wordt. Zo bleek uit uw verklaringen dat uw eigen familie en de familie D. elkaar zo veel mogelijk vermeden in het dorp Has. De zaak werd in het ongewisse gelaten door beide families, tot K. D. uw vader vermoordde (NPO, p. 8). Toen u gevraagd werd of de bloedwraak ooit officieel was uitgesproken door een van beide families, stelde u niet te weten dat dit gebruikelijk zou zijn (NPO, p. 8). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat het bij een Albanese bloedvete volgens de regels van de kanun de gewoonte is om de bloedwraak officieel aan te kondigen aan de andere familie. Aangezien de eer in de ogen van iedereen moet worden gezuiverd, maken de personen die de eer moeten wreken en hebben gewroken, er geen geheim van. Zo is bloedwraak een collectief concept dat de hele gemeenschap betreft en zich in het openbaar afspeelt. De afgezonderde familie gaat uit van de veronderstelling dat er een aanval zou kunnen komen, tenzij de andere familie een besa aanbiedt, een tijdelijk opheffen van de dreiging met wraak. Dat u hier niet van op de hoogte bent, is in het licht van uw verklaringen merkwaardig te noemen. Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat het concept 'besa' volgens u helemaal niets te maken heeft met bloedwraak (NPO, p. 10). De vaststelling dat u de traditionele regels van de bloedwraak amper blijkt te kennen, plaatst de geloofwaardigheid van uw stelling dat u Albanië ontvluchtte nadat u op internet had gelezen over de kanun en besepte dat uw leven in gevaar was verder op de helling (NPO, p. 13). De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees wordt daarnaast ook onderuit gehaald door een opvallende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen die u aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op de DVZ stelde u immers dat de oudste broer van uw vader – uw oom A. R. - geen verzoening wilde vragen met de familie D. en dat uw familie alle contact met de familie D. had verbroken (DVZ, verklaring CGVS, vraag 3.5). Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd naar een eventuele verzoening, stelde u echter plots dat uw oom A. R. in januari 2016 een verzoeningspoging had ondernomen, maar dat deze door de zoons en broer van K. D. werd afgewezen (NPO, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, stelde u dat u ten tijde van uw gesprek op de DVZ nog niet van alles volledig op de hoogte was omdat uw familie u niet alles had verteld (NPO, p. 13). Zo wist u op de DVZ nog geen data, wist u niet wat de naam van de moordenaar was en ook niet dat er verzoeningspoging was geweest (NPO, p. 13). Deze uitleg strookt echter niet met uw verklaringen bij de DVZ. U was daar immers wel degelijk op de hoogte van de naam van de moordenaar van uw vader en ook van het jaar waarin deze moord plaatsvond. Bovendien stelde u bij de DVZ expliciet dat uw oom Adem geen verzoening met de familie D. wilde vragen, wat weinig coherent is met uw uitleg dat u destijds niets over een verzoening wist (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Indien u werkelijk niet wist of er al dan niet een verzoening was geweest, kan immers verwacht worden dat u uw onwetendheid zou aangeven in plaats van het bestaan van een verzoening categoriek te ontkennen. Uw incoherente en onderling tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de verzoeningspoging tussen uw familie en de familie D. halen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor de familie D. finaal onderuit. Door het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw beweerde vrees om bij een terugkeer naar Albanië in een bloedwraak verwickeld te raken met de familie D.. Voor de volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat de ernst van uw vrees ook onderuit gehaald wordt door de vaststelling dat u sinds 2008 nooit persoonlijke problemen met iemand van de familie D. hebt gekend (NPO, p. 11). Ook uw oom T, de broer van uw vader, kende nooit persoonlijke problemen met de familie D. (NPO, p. 9). Nochtans blijkt uit uw verklaringen en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat bij een bloedwraak alle mannelijke leden in gevaar zijn (cf. supra en NPO, p. 7). Uw vrees dat de familie D. de mannelijke leden van uw familie preventief zullen uitroeien om zo te vermijden dat een van jullie wraak zal nemen omwille van de dood van uw vader, is dan ook louter hypothetisch van aard. Dit geldt des te meer daar niemand van uw familie ooit wraak genomen heeft op iemand van de familie D. omwille van de moord op uw vader door K. D. en gezien de bloedwraak tussen jullie families nooit officieel werd uitgesproken (cf. supra en NPO, p. 8). Uw tegenwerping dat uw oom T. op een afgelegen plek woont, waardoor de familie D. hem minder makkelijk kan vinden dan uzelf, houdt geen steek (NPO, p. 13). Zij is immers weinig coherent met uw eerdere uitspraak dat uw oom T. niet ver van u af woont (NPO, p. 8). Bovendien kan niet begrepen worden waarom uw tegenstanders niet in staat zouden zijn om het adres van uw oom te achterhalen, louter en alleen omdat uw oom niet in de stad woont. Ook uw tegenwerping dat uw oom A. in 2021 bedreigd werd met een dubbelloops jachtgeweer, volstaat niet om te kunnen spreken van een heropleving van de bloedwraak (NPO, p. 9 en p. 12). Het ging immers om een conflict omwille van grond, dat u zelf 'niet zo'n grote zaak' noemde en dat bovendien opgelost werd na interventie van andere dorpelingen (NPO, p. 9). Indien de familie D. werkelijk zou vrezen dat jullie een van hen zullen doden uit wraak voor de moord op uw vader en indien beide families elkaar om die reden uit de weg gingen, is het bovendien weinig logisch dat zij uw oom zouden provoceren door een stuk land van hem in te pikken (NPO, p. 9). Daarnaast is het ook veelzeggend dat u niet bleek te weten door welk lid van de familie D. uw oom precies bedreigd werd (NPO, p. 9). Hoe dan ook dient vastgesteld te worden

dat u, zelfs indien u het Commissariaat-generaal ervan had kunnen overtuigen dat u in Albanië in bloedwraak verkeert met de familie D. (quod non), geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat noch uzelf, noch uw oom A. ooit klacht indiende bij de politie tegen de familie D. (NPO, p. 9 en p. 12). U zocht ook geen hulp bij ngo's die bemiddelen bij bloedwraak (NPO, p. 13), noch probeerde u op een andere manier bescherming te zoeken bij de Albanese autoriteiten (NPO, p. 14). Er kan dan ook allerm minst geconcludeerd worden dat u alle mogelijkheden tot nationale bescherming heeft uitgeput. Vooraleer de nationale autoriteiten u bescherming kunnen bieden voor uw problemen, dienen zij hiervan immers eerst op de hoogte gesteld te worden. Uw tegenwerping dat u bescherming zocht bij uw oom langs moederskant, I. K., die als politieagent werkte en informatie vergaarde bij zijn vrienden in het dorp Has over het doen en laten van de familie D., kan niet overtuigen (NPO, p. 12 en p. 13). Het gaat hier immers louter om een blote bewering van uw kant. Dat u niet kon vertellen bij welke vrienden uw oom zich in het dorp informeerde, stemt overigens tot nadenken (NPO, p. 12). Indien uw oom werkelijk een oogje in het zeil hield, zou immers in alle redelijkheid kunnen verwacht worden dat u via hem zou weten wie de zonen van K. D. zijn, quod non in casu (cf. supra). Ook uw tegenwerping dat de politie in Albanië corrupt is, is louter een blote bewering die niet volstaat niet om te verklaren waarom u geen bescherming zocht. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de K. D. na de moord op uw vader veroordeeld werd en nog steeds in de gevangenis zit, wat een duidelijke indicatie is dat het gerechtelijk systeem in Albanië in deze zaak haar werk heeft gedaan en dat bescherming wel degelijk voorhanden is. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat het systeem vroeger beter was en dat dat nu niet meer het geval is, omdat mensen zich voor kleinere bedragen laten corrumpen (NPO, p. 14). Deze uitleg volstaat niet om te verklaren waarom u in Albanië geen bescherming zou kunnen krijgen voor uw problemen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_albanie\\_algemene\\_situatie\\_20200615.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl> ) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de

*inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kunnen stellen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en het recht om gehoord te worden.

Verzoeker wil in het verzoekschrift als eerste benadrukken dat hij zijn best aan het doen is om “zo volledige informatie” over de zaak via zijn moeder te verkrijgen.

Ten tweede merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) het dossier omgekeerd heeft onderzocht. Hij voert aan dat het

Commissariaat-generaal van mening is dat het over een bloedwraak zou gaan terwijl het probleem is dat verzoeker vreest dat de *“tegen familie”*, de familie D., van plan is om alle mannen van zijn familie te vermoorden om zeker te vermijden dat niemand van verzoekers familie zich zou wreken voor *“het vermoord van verzoeker zijn vader en dus ook officieel een bloedwraak uitgespreken zou.”* Verzoeker stelt dat *“zonder die specifieke problematiek die aan het spelen is in het dossier te hebben begrepen”*, het Commissariaat-generaal uiteraard het dossier niet goed kon nakijken en onderzoeken. Volgens verzoeker gaat het hier om een grondige vergissing die voldoende is om vast te stellen dat het dossier voor wat het is niet werd onderzocht met *“dan nood aan verietiging van de bestreden beslissing en terugzenden van het dossier aan het CGVS voor een nieuwe en volledig onderzocht in de zin hierboven uitgelegd.”*

Ten derde onderlijnt verzoeker dat het Commissariaat-generaal van mening is dat gedurende 60 ‘jaren’ na het vermoorden van verzoekers vader niets zou zijn gebeurd, hetgeen *“nogal fout”* is volgens verzoeker.

Verzoeker stelt dat hij heeft verklaard dat zijn oom langs vaderskant A., die in hetzelfde dorp woont als ‘de tegenfamilie’ voortdurend bedreigd is en dat die oom A. zijn woning echt niet durft te verlaten. Over zijn andere oom T., -verzoeker licht toe dat hij vier ooms langs vaderskant heeft-, merkt verzoeker op dat hij moeilijker te lokaliseren is daar hij in een klein dorpje woont. Verzoeker geeft aan dat zijn twee andere ooms, F. en S., in de VS zijn en dus geen gevaar lopen. Verzoeker merkt ook op dat hij in Tirana woonde en dat hij dus wel degelijk heeft uitgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij gemakkelijk te lokaliseren is. Hij stelt vervolgens: *“Verzoeker heeft trouwens het hulp van zijn oom langs moederskant die politie agent is gevraagd om verwittigd te zijn als de tegenfamilie zou op zijn spoor in Tyrana komen.”*

Verzoeker geeft voorts aan, verwijzend naar de notities van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal, dat hij ook heeft verklaard dat zijn moeder hem niet naar buiten liet gaan. Hij werpt op dat er dus blijkbaar veiligheidsmaatregelen door zijn moeder werden genomen. Vervolgens stelt verzoeker: *“dit kan wel uiteraard uitleggen waarom tot nu toe niets meer dan wat er gebeurde met de oom A. is gebeurd”*. Verzoeker voert verder aan dat hij zelf ook niet naar buiten durfde te gaan, en hierdoor in een depressie belandde.

Verzoeker stelt dat beide elementen helemaal niet werden onderzocht door het Commissariaat-generaal. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal geen enkele vraag gesteld om te begrijpen *“hoe het leven als kind van verzoeker is gebeurd”* en hoe concreet die veiligheidsmaatregelen liepen.

Ten vierde werpt verzoeker op dat het feit dat hij op tijd zijn land heeft verlaten, dit wil zeggen voordat de ‘tegen familie’ hem iets heeft kunnen aandoen, niet wil zeggen dat een gegronde vrees voor vervolging niet zou bestaan. Verzoeker verklaart dat de druk meer en meer dichtbij komt. Volgens hem werd A. vorig jaar met een wapen bedreigd.

Ten vijfde stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal *“vragen moeten hebben stellen om verder informatie te verkrijgen over die voortdurend bedreigingen tegenover verzoeker zijn oom A”*. Door die extra vragen niet te stellen, beschikt het Commissariaat-generaal, aldus verzoeker, over onvolledige elementen met als gevolg dat een correct onderzoek van de asielaanvraag onmogelijk is.

Vervolgens brengt verzoeker aan: *“wat betreft de bescherming van de Albanese autoriteiten, herkent wel tegenpartij dat de werkelijkheid van die bescherming op het terrein heel ver is van de intentie van de autoriteiten”*. Verzoeker merkt op dat hij een oom heeft langs moederskant die bij de politie werkt maar niets anders kan doen dan informatie verzamelen om *“zo ver mogelijk verzoeker te kunnen verwittigen als die tegenfamilie in TIRANA zou komen”*. Hij stelt dat *“als zelfs een politieagent niets meer ziet dan dat om te doen om zijn neef te beschermen, kunnen we wel concluderen dat de kans om hulp van de autoriteiten te krijgen via een klacht bij de politie bestaat eigenlijk niet”*.

Tenslotte concludeert verzoeker dat er zeker en vast genoeg elementen zijn om de bestreden beslissing te vernietigen en hem *“het statuut van vluchteling of ten minstens die van subsidiaire bescherming toe te kennen.”* Verzoeker stelt dat men in subsidiaire orde moet concluderen dat talrijke informatie door het Commissariaat-generaal nog niet verzameld werd met als gevolg dat minstens extra onderzoek nodig is in het dossier.

Verzoeker vraagt om de beslissing te hervormen en zodoende onmiddellijk erkend te worden als vluchteling of de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt

verzoeker dat de beslissing wordt vernietigd en wordt teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Verzoeker voegt geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift.

## 2.2. Beoordeling

### 2.2.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet om, zoals thans in het verzoekschrift, een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en van “*artikel 24 van het Handvest van de grondrechten*”, doch hij verduidelijkt niet op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden zouden (kunnen) zijn.

Het enig middel is in die mate niet-ontvankelijk.

2.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk(e) punt(en) deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt, zo weze benadrukt, dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.2.3. Het beroep betreft de beslissing van de commissaris-generaal van 24 mei 2022 waarbij verzoekers verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*”



Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, in werking getreden op 28 februari 2022, werd Albanië aangewezen als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming-, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.2.4. Na een grondige lezing van het administratief dossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt.

2.2.5. Verzoeker verklaart dat zijn leven in Albanië in gevaar is omdat zijn familie verwickeld is in een (bloed)vete met de familie D.

Aan verzoekers relaas kan echter geen geloof worden gehecht.

De commissaris-generaal merkt in de eerste plaats terecht op dat verzoeker weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over het verzoek om internationale bescherming dat zijn moeder in 2015 ook in zijn naam in Duitsland indiende. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niets naar voren brengt om dit motief van de commissaris-generaal te weerleggen of te betwisten. Bij gebrek aan verweer van verzoeker, blijft de motivering in de bestreden beslissing overeind waar pertinent wordt vastgesteld:

*“Zo legde u weinig geloofwaardige verklaringen af over het verzoek om internationale bescherming dat uw moeder in 2015 mede in uw naam in Duitsland indiende. Uw stelling dat de tolk de door haar aangehaalde bloedwraak niet correct had vertaald, waardoor jullie geweigerd werden omwille van economische motieven, doet de wenkbrauwen fronsen (NPO, p. 5). Het is immers weinig geloofwaardig dat zo'n essentieel motief als een bloedwraak louter door een vertaalfout niet aan bod zou gekomen zijn. Dit geldt des te meer aangezien in het kader van dit verzoek zowel uw moeder, uw zus als de echtgenoot van uw zus werden gehoord door de Duitse autoriteiten (NPO, p. 5). Het is immers zeer onwaarschijnlijk dat in alle drie deze gesprekken dezelfde vertaalfout gemaakt werd. Bovendien is het ook weinig coherent dat jullie, ondanks het feit dat er volgens uw verklaringen een grote fout gebeurd was, niet in beroep gingen tegen de beslissing van de Duitse autoriteiten (NPO, p. 5). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat u de beslissing van de Duitse autoriteiten niet overmaakte aan het Commissariaat-generaal*

en dit ondanks het feit dat u hier tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet naar werd gevraagd (NPO, p. 14). Uw weinig aannemelijke verklaringen op dit punt doen vermoeden dat uw familieleden de door u aangehaalde bloedwraak in Duitsland nooit hebben vermeld en dat u de werkelijke toedracht van uw moeders verzoek tot internationale bescherming in Duitsland probeert achter te houden voor het Commissariaat-generaal. Dit vermoeden ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bloedwraak. In 2015 was uw vader immers al vermoord door K.(...) D.(...) en was het conflict tussen jullie families dus al bezig, zoals u zelf ook bevestigde (NPO, p. 7)”.

Ofschoon verzoeker dus reeds uitdrukkelijk werd gevraagd om dit stuk neer te leggen, legt hij tot op heden bovenvermelde beslissing van de Duitse autoriteiten niet neer. Dit doet vermoeden, zoals de commissaris-generaal pertinent opmerkte, en versterkt het vermoeden dat verzoeker die beslissing niet wil neerleggen, daar deze mogelijks informatie in zijn nadeel bevat (daar deze zou strijden met, minstens niet overeenstemt met zijn huidige verklaringen in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming).

2.2.6. In de bestreden beslissing wordt voorts op goede grond vastgesteld dat verzoeker slechts een zeer gebrekkige kennis heeft over de vete/bloedwraak tussen zijn familie en de familie D., zoals o.a. inzake het ontstaan ervan en de spilfiguren in het conflict:

*‘Daarnaast is het ook bijzonder merkwaardig dat u tijdens het persoonlijk onderhoud amper iets bleek te kunnen vertellen over manier waarop de bloedwraak tussen uw familie en de familie D.(...) ontstond. Zo kon u niet zeggen hoe uw overgrootvader, de man die het conflict met de familie D.(...) decennia geleden in gang zette, precies heette (NPO, p. 8). Evenmin kende u de naam van de vader van K.(...) D.(...), die destijds door uw overgrootvader werd vermoord (NPO, p. 8). U wist ook niet precies wanneer deze moord precies plaatsvond. Verder dan dat het 60 tot 80 jaar geleden was, kwam u niet (NPO, p. 8). Daarnaast is het ook uitermate bevreemdend dat u, ondanks uw vrees om door hen vermoord te worden, geen enkele zoon van K.(...) D.(...) bij naam kon noemen (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 10 mei 2022, p. 9). Meer zelfs, u wist ook niet hoeveel zonen K.(...) D.(...) precies heeft (NPO, p. 9). Evenmin wist u hoeveel broers K.(...) D.(...) heeft en hoe zijn broers precies heetten (NPO, p. 11). Nochtans blijkt uit uw verklaringen en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat bij een bloedwraak in Albanië de mannelijke leden van de familie zijn die de wraak moeten uitvoeren (cf. administratief dossier en NPO, p. 9). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.*

*Uw onwetendheid over de personen die u vreest is des te bevreemdend in het licht van de vaststelling dat u van februari 2020 tot september 2021 thuis woonde uit schrik voor deze bloedwraak en tijdens deze periode probeerde om zoveel mogelijk over het conflict in kwestie te weten te komen. U las tijdens deze periode veel over de kanun (Albanees gewoonterecht) en informeerde u zich onder meer op internet en in kranten over uw eigen zaak (NPO, p. 3 en p. 11). U deed dit omdat u meer wilde weten over het verleden van uw vader en zijn problemen (NPO, p. 11). Er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u, indien u zich werkelijk ten gronde over de bloedwraak tussen uw familie en de familie D.(...) had geïnformeerd, zou weten wie de belangrijkste protagonisten in dit conflict zijn en wie u dient te vrezen (cf. supra).*

*Uw tegenwerping dat u uw moeder wilde sparen en de oude wonden niet wilde openrijten door haar te vragen naar details, volstaat niet om uw onwetendheid te verklaren (NPO, p. 13). U kon immers ook via uw zus die in het Verenigd Koninkrijk woont meer informatie bekomen over uw tegenstanders, wat u naliet (NPO, p. 13). Ook uw tegenwerping dat u destijds nog minderjarig was en dat u vandaag door uw familie nog steeds als minderjarig beschouwd wordt, waardoor ze u geen details vertellen, volstaat evenmin om de hierboven geschetste onwetendheid in een ander daglicht te plaatsen (NPO, p. 9 en p. 10). Dat uw familie informatie voor u achterhoudt, is immers weinig coherent met de vaststelling dat uw moeder na de registratie van uw verzoek om internationale bescherming wel details aan u verschaftte over de bloedwraak en dat uw zus X.(...), met wie u nog steeds contact hebt, u een pdf-bestand doorstuurde met informatie over de veroordeling van K.(...) D.(...) (cf. supra en NPO, p. 4, p. 9 en p. 13). Dat u van plan was om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen om daar bij uw zus X.(...) deze gerechtelijke documenten in te kijken, volstaat niet om uw nalaten te verklaren (NPO, p. 13). Ook wanneer uw jeugdige leeftijd in rekening genomen wordt, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich, indien u werkelijk een vrees koesterde voor de zonen van K.(...) D.(...), via de informatie die u tot uw beschikking had zo snel mogelijk zou vergewissen van hun identiteit (cf. supra). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat u de*

*hierboven genoemde documenten na afloop van het persoonlijk onderhoud niet overmaakte aan het Commissariaat-generaal, en dit ondanks het feit dat u hier expliciet naar werd gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 14 en p. 15). De vaststelling dat u zich niet beter informeerde toen u nog in Albanië was en dit ook niet deed ter voorbereiding van uw gesprek om het Commissariaat-generaal, ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees. Bovendien ondermijnen bovenstaande vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw stelling dat u Albanië ontvluchtte nadat u op internet had gelezen over de kanun en besepte dat uw leven in gevaar was (NPO, p. 13).*

*Het is in dit verband ook bijzonder opvallend dat u amper iets bleek te weten over de manier waarop een bloedvete in Albanië traditioneel afgehandeld wordt. Zo bleek uit uw verklaringen dat uw eigen familie en de familie D.(...) elkaar zo veel mogelijk vermeden in het dorp Has. De zaak werd in het ongewisse gelaten door beide families, tot K.(...) D.(...) uw vader vermoordde (NPO, p. 8). Toen u gevraagd werd of de bloedwraak ooit officieel was uitgesproken door een van beide families, stelde u niet te weten dat dit gebruikelijk zou zijn (NPO, p. 8). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat het bij een Albanese bloedvete volgens de regels van de kanun de gewoonte is om de bloedwraak officieel aan te kondigen aan de andere familie. Aangezien de eer in de ogen van iedereen moet worden gezuiverd, maken de personen die de eer moeten wreken en hebben gewroken, er geen geheim van. Zo is bloedwraak een collectief concept dat de hele gemeenschap betreft en zich in het openbaar afspeelt. De afgezonderde familie gaat uit van de veronderstelling dat er een aanval zou kunnen komen, tenzij de andere familie een besa aanbiedt, een tijdelijk opheffen van de dreiging met wraak. Dat u hier niet van op de hoogte bent, is in het licht van uw verklaringen merkwaardig te noemen. Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat het concept 'besa' volgens u helemaal niets te maken heeft met bloedwraak (NPO, p. 10). De vaststelling dat u de traditionele regels van de bloedwraak amper blijkt te kennen, plaatst de geloofwaardigheid van uw stelling dat u Albanië ontvluchtte nadat u op internet had gelezen over de kanun en besepte dat uw leven in gevaar was verder op de helling (NPO, p. 13)."*

Verzoeker kaart in het verzoekschrift aan dat hij wel degelijk zijn best doet om volledige informatie via zijn moeder te verkrijgen. Hij toont dit echter niet concreet aan en dit blijkt niet uit de gegevens in het administratief dossier. Uit verzoekers gehoren blijkt immers dat verzoeker slechts zeer weinig weet over het (ontstaan van het) conflict tussen zijn familie en de gevreesde familie D. Zo kent hij de naam van zijn eigen overgrootvader evenals de naam van de persoon van de familie D. die door zijn grootvader werd vermoord, een moord die het begin van het conflict met de familie D. decennia lang geleden inluidde, niet (administratief dossier, deel 4 'bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2022 p. 8). Verzoeker slaagt er ook niet in om deze gebeurtenis concreet te plaatsen in de tijd. Hij komt niet verder dan dat het conflict, dat met de moord door zijn grootvader een aanvang nam, zijn oorsprong vindt 60 of 80 jaar geleden (notities persoonlijk onderhoud p. 8). Dat verzoeker een marge van 20 jaar neemt om bovenvermelde gebeurtenis te plaatsen in de tijd, is wel heel ruim. Verder kan verzoeker geen enkele zoon benoemen van K. D., de zoon van de man die door zijn grootvader werd vermoord en die later op zijn beurt in 2008 verzoekers vader vermoordde waarna hij gerechtelijk werd vervolgd en in de gevangenis belandde, en weet hij zelfs niet hoeveel zonen K.D. heeft (notities persoonlijk onderhoud p. 9). Dit betreft nochtans zeer belangrijke informatie waarvan kan worden verwacht dat verzoeker deze kent aangezien hij deze personen vreest daar zij hem, zo beweert hij, zouden willen vermoorden.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker "al zijn best bezig aan het doen is om zo volledig informatie over de zaak via zijn moeder te verkrijgen", betreft niets meer dan holle woorden. Verzoeker toont immers op generlei wijze *in concreto* dat hij effectief al enige dergelijke inspanning zou hebben gedaan, en, dit in het bijzonder, hij geeft nergens in zijn verzoekschrift ook maar enig concreet antwoord op de vragen waarvoor hij eerder het antwoord schuldig diende te blijven. Bovendien verduidelijkt hij nergens waarom hij bijvoorbeeld het aantal en de namen van de zonen van K. D. niet kent.

Verzoeker ontkent noch betwist bovendien nergens in zijn verzoekschrift omtrent al die in de bestreden beslissing vastgestelde zaken, met name de vragen van de commissaris-generaal waarop hij geen of slechts een vaag antwoord kon geven, onwetend te zijn. Zijn vastgestelde onwetendheid klemmt des te meer, daar verzoeker beweert dat hij van februari 2020 tot september 2021, oftewel meer dan anderhalf jaar lang thuis bleef uit angst om gedood te worden en dat hij in deze periode veel opzoekingswerk heeft gedaan naar de *Kanun* en het conflict van zijn familie met de familie D. in kwestie (notities persoonlijk onderhoud p. 3 en p. 11). Daarnaast beschikte verzoeker ook via zijn oom I. K. langs moederskant, die als politieagent werkte en informatie vergaarde bij zijn vrienden in het dorp H. over het doen en laten van de familie D., over een (grote/belangrijke) bron van informatie. De vaststelling dat verzoeker er, na al die beweerde opzoekingswerken en ondanks de hulp van voormelde oom, niet in slaagt om meer te weten te komen over de familie D., en in zijn verzoekschrift geen verdere informatie verstrekt, waardoor hij nog

steeds tal van belangrijke informatie schuldig blijft, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker, hoewel hij hier eerder uitdrukkelijk naar werd gevraagd door de commissaris-generaal tijdens zijn persoonlijk onderhoud en ofschoon verzoeker blijkens zijn eerdere verklaringen (via zijn zus) in het bezit is (gekomen) van een pdf-bestand met informatie over de veroordeling van K. D., tot op heden nalaat de gevraagde gerechtelijke documenten uit Albanië over te maken. Hij geeft hiervoor bovendien nergens ook maar enige verklaring of rechtvaardiging in zijn verzoekschrift, doch hult zich daarentegen in het verzoekschrift met betrekking tot die gerechtelijke documenten en de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij deze niet neerlegt in totale stilzwijgen. Verzoeker verzaakt alzo compleet aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals wettelijk vermeld in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. De commissaris-generaal haalt verder terecht aan dat de vrees van verzoeker verder wordt onderuitgehaald door een opvallende tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. In de bestreden beslissing valt in dit verband het volgende te lezen:

*“De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees wordt daarnaast ook onderuit gehaald door een opvallende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen die u aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op de DVZ stelde u immers dat de oudste broer van uw vader – uw oom A.(...) R.(...) - geen verzoening wilde vragen met de familie D.(...) en dat uw familie alle contact met de familie D.(...) had verbroken (DVZ, verklaring CGVS, vraag 3.5). Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd naar een eventuele verzoening, stelde u echter plots dat uw oom A.(...) R.(...) in januari 2016 een verzoeningspoging had ondernomen, maar dat deze door de zoons en broer van K.(...) D.(...) werd afgewezen (NPO, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, stelde u dat u ten tijde van uw gesprek op de DVZ nog niet van alles volledig op de hoogte was omdat uw familie u niet alles had verteld (NPO, p. 13). Zo wist u op de DVZ nog geen data, wist u niet wat de naam van de moordenaar was en ook niet dat er verzoeningspoging was geweest (NPO, p. 13). Deze uitleg strookt echter niet met uw verklaringen bij de DVZ. U was daar immers wel degelijk op de hoogte van de naam van de moordenaar van uw vader en ook van het jaar waarin deze moord plaatsvond. Bovendien stelde u bij de DVZ expliciet dat uw oom A.(...) geen verzoening met de familie D.(...) wilde vragen, wat weinig coherent is met uw uitleg dat u destijds niets over een verzoening wist (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Indien u werkelijk niet wist of er al dan niet een verzoening was geweest, kan immers verwacht worden dat u uw onwetendheid zou aangeven in plaats van het bestaan van een verzoening categoriek te ontkennen. Uw incoherente en onderling tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de verzoeningspoging tussen uw familie en de familie D.(...) halen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor de familie D.(...) finaal onderuit.” (eigen onderlijning)*

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niets over deze incoherentie verklaart, noch het motief van de commissaris-generaal tracht te weerleggen. De pertinente vaststelling in de bestreden beslissing, die steun vindt in de gegevens in het administratief dossier, dat verzoeker omtrent een dergelijk belangrijk element in zijn relaas als de verzoeningspogingen tussen beide families, dermate strijdige verklaringen aflegde, blijft derhalve gehandhaafd. Het zet de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees voor de familie D. verder op de helling.

2.2.8. In de bestreden beslissing wordt er verder “Voor de volledigheid (...) aan toegevoegd (...) dat de ernst van uw vrees ook onderuit gehaald wordt door de vaststelling dat u sinds 2008 nooit persoonlijke problemen met iemand van de familie D.(...) hebt gekend (NPO, p. 11). Ook uw oom T.(...), de broer van uw vader, kende nooit persoonlijke problemen met de familie D.(...) (NPO, p. 9). Nochtans blijkt uit uw verklaringen en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat bij een bloedwraak alle mannelijke leden in gevaar zijn (cf. supra en NPO, p. 7). Uw vrees dat de familie D.(...) de mannelijke leden van uw familie preventief zullen uitroeien om zo te vermijden dat een van jullie wraak zal nemen omwille van de dood van uw vader, is dan ook louter hypothetisch van aard. Dit geldt des te meer daar niemand van uw familie ooit wraak genomen heeft op iemand van de familie D.(...) omwille van de moord op uw vader door K.(...) D.(...) en gezien de bloedwraak tussen jullie families nooit officieel werd uitgesproken (cf. supra en NPO, p. 8). Uw tegenwerping dat uw oom T.(...) op een afgelegen plek woont, waardoor de familie D.(...) hem minder makkelijk kan vinden dan uzelf, houdt geen steek (NPO, p. 13). Zij is immers weinig coherent met uw eerdere uitspraak dat uw oom T.(...) niet ver van u af woont (NPO, p. 8). Bovendien kan niet begrepen worden waarom uw tegenstanders niet in staat zouden zijn om het adres van uw oom te achterhalen, louter en alleen omdat uw oom niet in de stad woont. Ook uw

*tegenwerping dat uw oom A.(...) in 2021 bedreigd werd met een dubbelloops jachtgeweer, volstaat niet om te kunnen spreken van een heropleving van de bloedwraak (NPO, p. 9 en p. 12). Het ging immers om een conflict omwille van grond, dat u zelf 'niet zo'n grote zaak' noemde en dat bovendien opgelost werd na interventie van andere dorpingen (NPO, p. 9). Indien de familie D.(...) werkelijk zou vrezen dat jullie een van hen zullen doden uit wraak voor de moord op uw vader en indien beide families elkaar om die reden uit de weg gingen, is het bovendien weinig logisch dat zij uw oom zouden provoceren door een stuk land van hem in te pikken (NPO, p. 9). Daarnaast is het ook veelzeggend dat u niet bleek te weten door welk lid van de familie D.(...) uw oom precies bedreigd werd (NPO, p. 9)."*

Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal fout is in zijn vaststelling dat er gedurende 60 jaar na de dood van zijn vader niets is gebeurd, is geenszins van aard op het voorgaande een ander licht te werpen.

In 2008, inmiddels 14 jaar geleden, werd blijkens verzoekers verklaringen zijn vader vermoord door K. D. Uit verzoekers eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt echter dat niemand van zijn familie ooit wraak heeft genomen op iemand van de familie D.(...) omwille van die moord op zijn vader en dat er nooit officieel een bloedwraak tussen de families werd uitgesproken. Dit wordt thans nergens in het verzoekschrift ontkend of betwist. Verder stelt de Raad vast, uit een lezing van verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, dat verzoeker, net als ook zijn oom T., een broer van zijn vader, nooit persoonlijke problemen heeft gehad met familie D. (notities persoonlijk onderhoud, p. 9 en p. 11.) Verzoeker maakte op geen enkel moment gewag van eventuele bedreigingen naar hem toe. Zo antwoordde verzoeker op de vraag van de commissaris-generaal of hij ooit problemen heeft gehad met de familie D.: *"Ik persoonlijk? Neen want ik kende hen niet."* (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift. In het verzoekschrift brengt verzoeker naar voor dat zijn nonkels F. en S. woonachtig zijn in de Verenigde Staten van Amerika en dus veilig zijn. Verzoeker herhaalt daarnaast dat zijn nonkel T. moeilijk te lokaliseren is aangezien hij in een klein dorpje woont. Los van het feit of die nonkel T. moeilijk te vinden is of niet, en dit slechts een blote bewering is, dient opnieuw te worden vastgesteld dat dit in tegenspraak is met de eerdere verklaringen van verzoeker dat nonkel T. vlakbij hem woont, en dus niet in een afgelegen dorp, zoals hij anderzijds en tegelijkertijd voorhoudt (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Wat betreft het feit dat verzoekers oom A. in 2021 werd bedreigd met een jachtgeweer door leden van familie D., gaf verzoeker eerder uitdrukkelijk aan dat dit te maken had met een conflict omwille van grond, noemde hij dit zelf 'niet zo'n grote zaak' en werd dit blijkens zijn verklaringen bovendien opgelost na de interventie van andere dorpingen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Het louter opnieuw verwijzen naar dit incident in 2021 werpt geen ander licht op het dienaangaande in de bestreden beslissing terecht vastgestelde.

2.2.9. De stelling van verzoeker dat de commissaris-generaal zich ernstig heeft vergist over de ware toedracht van de feiten, en daarom het verzoek om internationale bescherming niet goed heeft onderzocht, kan niet worden weerhouden. Verzoeker stelt dat zijn situatie niet gaat over het bestaan van een bloedwraak maar over het mogelijks uitroepen van een bloedwraak. Verzoeker beweert dat zijn familie het recht heeft om een bloedwraak uit te roepen omdat zijn vader door een lid van de familie van D. is vermoord. De familie van D. vreest dit en wil om dit te voorkomen, aldus verzoeker, hem en zijn familie vermoorden. Verzoeker meent echter dat de commissaris-generaal zijn verzoek om internationale bescherming heeft onderzocht in het licht van een bloedwraak en niet vanuit hierboven uitgelegde situatie. De Raad wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal dit echter wel heeft onderzocht en hierover op goede grond o.a. het volgende opmerkt:

*"(...) Uw vrees dat de familie D.(...) de mannelijke leden van uw familie preventief zullen uitroeien om zo te vermijden dat een van jullie wraak zal nemen omwille van de dood van uw vader, is dan ook louter hypothetisch van aard. Dit geldt des te meer daar niemand van uw familie ooit wraak genomen heeft op iemand van de familie D.(...) omwille van de moord op uw vader door K.(...) D.(...) en gezien de bloedwraak tussen jullie families nooit officieel werd uitgesproken.(...)"*

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift, buiten het louter herhalen van zijn verklaringen die hij afgelegd heeft bij de commissaris-generaal, niets aanvult om zijn stelling te ondersteunen en dat de commissaris-generaal wel degelijk de ware toedracht van de feiten heeft onderzocht. Verzoeker heeft dit trouwens ook zelf bevestigd tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal, wanneer die hem vroeg: *"maar in principe gaat het dus om een hypothetische vrees? Je vreest dat de familie D. zal willen voorkomen dat een van jullie hen doodt door jou en je familie preventief uit te roeien?"*. Verzoeker antwoordde toen bevestigend met *"Dat klopt."* (notities persoonlijk onderhoud, p.12).

2.2.10. Aan verzoekers relaas, of hij dit nu omschrijft als een bloedwraak dan eerder als een vete met de familie D. waaruit mogelijks (opnieuw) een bloedwraak kan volgen, kan hoe dan ook, gelet op het voorgaande, geen geloof worden gehecht.

De opmerking in het verzoekschrift dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud “*geen enkele vraag gesteld*” werd “*om te begrijpen hoe het leven als kind van verzoeker is gebeurd en hoe concreet die veiligheids maatregelen liepen*”, doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Indien verzoeker dergelijke zaken van belang acht(te) in het kader van zijn relaas, kwam het hem toe om, gelet op de bewijslast die in beginsel op hem rust, deze elementen spontaan en zo spoedig mogelijk aan te brengen en hierover toelichting te verschaffen. Hij liet dit evenwel geheel na. Verzoeker had bovendien, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd op het einde van zijn persoonlijk onderhoud, niets meer toe te voegen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal niet kan worden verweten dat hij bepaalde vragen niet heeft gesteld. Het is immers aan verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Verder stelt de Raad nog vast dat verzoeker in het verzoekschrift, dat hem de mogelijkheid biedt nog relevante (nieuwe) elementen aan te brengen, geen verdere informatie aanbrengt over zijn leven als kind in Albanië, de veiligheidsmaatregelen die er door zijn moeder werden genomen en over de voortdurende bedreigingen tegenover zijn oom A. Verzoeker licht niet toe en toont op generlei wijze aan hoe het feit dat hem bepaalde zaken niet werden gevraagd, elementen die hijzelf thans niet verder uitwerkt, van invloed zou zijn op de (beoordeling in de) bestreden beslissing.

Wat betreft de ingeroepen schending van “*het recht verhoord te worden*”, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift op geen enkele wijze de redenen aanbrengt waarom hij meent dat in zijn geval dit recht zou geschonden zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker wel degelijk gehoord is door de commissaris-generaal en dat hij de mogelijkheid heeft gehad de redenen en motieven van zijn asielaanvraag naar voor te brengen en te verduidelijken tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Een schending van “*het recht verhoord te worden*” kan niet worden volgehouden.

Aan verzoekers relaas kan aldus, gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, geen geloof worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat aan verzoekers relaas geen geloof wordt gehecht en herhaalt en beklemtoont de Raad dat verzoeker zelf eerder uitdrukkelijk verklaarde zelf nooit problemen te hebben gekend met de familie D.: “*Ik persoonlijk? Neen want ik kende hen niet.*” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). In voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. *In casu* is er echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake naar die bepaling is dan ook niet dienstig.

2.2.11. Zelfs als zou geloof worden gehecht aan verzoekers relaas, *quod non*, blijkt uit niets en toont verzoeker niet aan dat het hem voor zijn verklaarde problemen met en vrees voor de familie D. aan nationale bescherming in Albanië ontbreekt.

Verzoeker ontkracht noch weerlegt hetgeen in dit verband op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Hij stelt in het verzoekschrift dat hij in de onmogelijkheid is om een klacht neer te leggen bij de politie en dus geen bescherming van de Albanese autoriteiten kan krijgen tegen de familie D. Hij leidt dit af uit het feit dat zijn nonkel langs moederskant politieagent is en dat deze niets meer kan doen om hem te beschermen dan informatie te verzamelen over de leden van de familie D. om op deze manier verzoeker te verwittigen als deze hem op het spoor zijn. Zijn argumentatie kan echter geenszins worden gevolgd en is niet ernstig. Immers, uit zijn eerdere verklaringen blijkt dat verzoeker nooit officieel melding heeft gedaan bij de Albanese politie aangaande zijn vrees voor (verdere problemen met) de familie D., laat staan ooit effectief een officiële klacht tegen hen heeft ingediend. Verzoeker ontkent noch betwist dit. Als al enig geloof zou worden gehecht, bij gebrek aan enig bewijs hiervan, aan verzoekers (blote) bewering dat hij informele/onofficiële hulp zou hebben gezocht bij I. K., een oom langs moederszijde die

als politieagent zou werken in Albanië en die via vrienden in het dorp informatie zou sprokkelen over het doen en laten van de familie D., toont verzoeker niet aan en kan hij bezwaarlijk ernstig voorhouden, gelet op zijn nalaten een officiële klacht in te dienen, dat de Albanese autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen/beschermen.

2.2.12. Uit niets blijkt dat er op heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.2.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd: *“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”*

2.2.14. Voor zover verzoeker met *“de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur”* op het zorgvuldigheidsbeginsel doelt, kan hier het volgende over worden gesteld:

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Er werd, in weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen, waarover in de bestreden beslissing aan de hand van een diepgaande analyse en doorgedreven onderzoek omstandig en gedetailleerd wordt gemotiveerd. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dus niet worden volgehouden.

2.2.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.16. Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

2.2.17. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.2.18. De Raad ziet, gelet op het voorgaande, geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS